

G. MOSARI

Lumea în oglindă

Colecția: Biblioteca Contemporanul
Coperta: Florin Afloarei
Desene de Horațiu Mălăele

Lector: Vlad Roman
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Prepress: Dragoș Nelersa

Editura Contemporanul
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@contemporanul.ro
www.contemporanul.ro

Anul apariției: 2011
Ediție Digitală PDF

ISBN 978-606-8260-15-0

Copyright © 2011 Contemporanul

G. Mosari s-a născut la Bacău. A absolvit Facultatea de Drept la Iași.

În România a fost consilier juridic principal la combinatul textil din fosta regiune Bacău, până în 1977 când a emigrat în Israel.

În Israel este avocat și notar cu birou independent.

Scrieri:

În România – a colaborat la ziare și reviste din fosta regiune Bacău, cu rubrici permanente: ziarul „Steagul roșu”, revista „Plaiurile Bistriței” și la publicațiile Casei de Cultură.

Lucrări independente: „Volei pe meleaguri băcăuane”, „În numele balonului rotund”, „Țara cere” – scenetă

În Israel:

Povestiri de buzunar: „Capul calendar” – 1994, „Lumea pe dos” – 1996, „Salutări de departe” – 2000, „Luna pe pământ” – 2001

Tablete: „Cutia cu tablete” – 2002, „Vorbe în pustiu” – 2003, „Tablete internaționale” – 2010, „Eu sunt cel mai bun” – 2011

Călătorii: „Zâmbete de turist” – 1996, „Călătorii fără granițe” – 2001, „De 3 ori Europa”, „Almanahul călătoriilor mele”, ediția I – 2005, Ediția a 2-a – 2007, ediția a 3-a – 2009, „Un voiaj în Cuba” – 2007, „Lumea lui Mosari” – 2010

Traduceri: „Luna pe pământ” – în franceză, 2003; „Lumea pe dos” – în ebraică, 2006

G. Mosari colaborează la toate ziarele și revistele de limbă română din Israel.

Premii literare (selectiv): Premiul „Convorbiri literare” pentru calitatea prozei umoristice; Premiul „Mihail Sebastian” al Asociației scriitorilor de limbă română din Israel, pentru întreaga activitate literară și publicistică (2006); Premiul de proză al Filialei Iași al Uniunii Scriitorilor din România pentru „Almanahul călătoriilor mele” – 2006; Diplomă de excelență la sărbătorirea a 600 de ani de la înființarea Bacăului, oferită de Primăria Bacău, 2008 – pentru activitate literară.

„Medalia de onoare” a F.C.E.R pentru literatură – 2010.

Diplomă de excelență a Uniunii Scriitorilor, filiala Cluj pentru contribuția la cunoașterea literaturii române în Țara Sfântă.

HORAȚIU

Doar de câteva ori în rubrica „Lumea pe dos” m-am referit la aspecte pozitive din viață, deci n-am văzut numai inversul lumii. E drept, din când în când, trebuie să-ți iei și un moment de respiro, să vorbești de lucruri bune sau obișnuite, nu numai de cele urâcioase. Așa am ajuns la Horațiu. Cine-i Horațiu? Și încă Mălăele, un nume neobișnuit și care-l reprezintă pe un mare actor de comedie din România?

Suntem în anul... 2001. Deci au trecut de atunci șapte ani de acasă și încă trei. Într-o zi am văzut în ziarele românești din Israel un anunț: un spectacol cu Horațiu Mălăele, unul dintre cei mai străluciți actori români. Așa scria în reclamă. Horațiu? m-am întrebat. N-am auzi niciodată de el, deși cunosc bine majoritatea actorilor ro-

mâni. Și doar văd, în fiecare an 3-4 spectacole în România și toate care sunt aduse în Israel. I-am dat un telefon lui Teșu Solomovici. „Teșule, de unde l-ai scos pe Horațiu?” La celălalt capăt al firului, Teșu a rămas, probabil, cu gura căscată și m-a întrebat: „Cum, nu-l cunoști pe Horațiu? Nu-mi vine să cred, dar să știi, chiar dacă ți-a scăpat până acum, e așa cum am scris pe afiș.”

M-am prezentat la spectacol și am ocupat, cu soția, două locuri în față, ca să-l vedem bine pe Horațiu, actor care știa să susțină, singur, un spectacol de câteva ore – după câte susținea Teșu – și care, în aceasta privință, se putea lua la întrecere cu Florin Piersic.

...Cineva anunță că intră Horațiu în scenă. Într-adevăr, a apărut, modest, timid, cu ochelari mici, rotunzi, iar în rest, vorba lui Ion Pribeagu: nici prea frumos, nici prea urât, nici prea gras, nici prea slab, nici prea înalt, nici prea scund. S-a instalat în fața publicului și a început să-și „debi-teze” rolul. După primele cuvinte, spectatorii au revărsat câteva cascade de râs. Uneori, Horațiu repeta anumite expresii, dar acum aveau un alt conținut decât cele spuse anterior. După câteva minute, sala fremăta de râs. Iar Horațiu nu sco-tea un zâmbet. Deodată, a început să ne recite poezii de dragoste. Cred că a spus, pe nerăsu-flate, sute de versuri umoristice. Cu tot setul de intonații. Apoi s-a oprit. În sală s-a făcut liniște,

care a fost spartă de un strigăt puternic al lui Horațiu: aproape a zguduit teatrul. De unde a luat Horațiu atâta putere, nu știu. Dar notez că după câteva secunde de tăcere, toți spectatorii au început să-l aplaude.

Eu am rămas încremenit. Horațiu, un adevărat talent.

– Ei, ce zici? m-a întrebat Teșu după spectacol.

– Extraordinar, i-am răspuns.

Teșu ne-a invitat, pe soția mea și pe mine, să mergem în culise și să facem cunoștință cu Horațiu. Am mers. L-am felicitat. Horațiu a scos dintre lucrurile lui o foaie mare, un afiș care cuprindea caricaturi. Una mai frumoasă ca alta.

– Știu, Horațiu, i-am răspuns, eu știu totul despre tine. Actor renumit, regizor de film și teatru, scenarist, unul dintre cei mai buni caricaturiști din România. Îmi pare rău ca astea toate le-am aflat târziu, doar în anul 2001.

– Și eu am aflat multe despre dumneata, a răspuns Horațiu. Te-a „turnat” Teșu. Vezi că ți-am dat afișul ca să-l pui în bucătărie.

– Nu, zău? i-am replicat. Și dacă publicăm caricaturile în Israel, te superi?

Așa a început o mare prietenie cu Horațiu, care a făcut desenele la una din cărțile mele, „Cutia cu tablete”.

– Știi, Horațiu, apropo de caricaturi... Aș dori să recidivezi.

– Să fiu recidivist? întrebă Horațiu. Bine, primesc. Infractor pentru a doua oară. Cum se numește noua carte?

– „Lumea în oglindă” – tablete satirice.

– Formidabil. Am un desen care e bun pentru copertă. Un burtos se uită în oglindă, iar ea îl deformează.

– Dar la mine lumea e vinovată de cele ce se întâmplă, iar oglinda trebuie s-o reprezinte corect.

– Tu spui asta, tu care scrii „lumea pe dos”? Nu dragă, nu e bine, oglinda să prezinte invers indivizii!

– De ce oglinda să deformeze oamenii?

– Pentru ca lumea să aibă pe cine arunca vina!

FRUMOASELE NEBUNE

V-am povestit nu de mult că fetele chinezoaice fac „pe dracu-n patru” ca să se căsătorească. Asta din cauză că numărul bărbaților dispuși să se însoare este foarte mic în raport cu numărul fetelor ce vor să se mărite.

Metodele obișnuite pentru ca partenerii să se cunoască au cam dat greș în ultimii ani, așa că persoanele feminine ce țin să se vadă cununate, trebuie să găsească metode noi de... propagandă.

Opt chinezoaice, ajunse aproape la vârsta de 20 ani fiecare și-au dat seama că nu mai pot aștepta, timpul trece și trebuie să adopte măsuri urgente, dacă vor să se mărite. Întâmplător, toate cele opt ființe feminine erau frumoase, curajoase și au pornit la o acțiune comună. Au ieșit toate împreună să se plimbe pe străzile principale ale

capitalei Chinei, dar n-au plecat cu mâna goală. Mai exact, erau ele aproape goale dar aveau mâinile ocupate cu „fluturași” și panouri pe care le plimbau prin oraș. Fetelor nu le păsa deloc că afară era destul de frig, ele defilau în chiloți și sutien și împărțeau trecătorilor fluturașii pe care au scris datele personale – numele, adresa, numărul de telefon – și spuneau că așteaptă să se mărite, deci își dorește fiecare mirele căutat.

În lozincile pe care le purtau cu mândrie scria așa: „Fratele meu, căsătorește-te cu mine”. De ce au scris „fratele meu” nu pot să vă explic, fiindcă soțul poate fi oricine în afară de frate. Și mai scria pe panourile cu lozinci: „Mama nu mă mai primește în casă, vrea să mă vadă măritată”. Iar ca un îndemn, scria așa: „Timpul trece repede, hai să ieșim la pescuit”. Desigur, pescuit de bărbați, iar faptul că vremea zboară aproape ca gândul, asta o știu nu numai chinezii...

Defilarea fetelor le-a plăcut chinezilor, care le-au urmărit cu plăcere, ba mai mult, le-au aplaudat, uneori în ropote. Aplauzele au sosit repede, mai greu a fost de găsit miri pentru cele opt frumoase cu ochii oblici. Dar debutul s-a făcut. Pentru măritiș se iese la plimbare în costum de baie, cu lozinci și fluturași. Grupurile de „frumoase nebune” se înmulțesc.

Gurile rele spun că într-adevăr sunt nebune, fiindcă vor să se mărite!